

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXXXIII. Qua ratione per deuotiones istas gaudium, & fortitudo
voluntatis ad Deum dirigi debeat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

ed quodd totam suam in Deo fiduciam non reposuerint.

CAPVT XXXXIII.

Quaratione per deuotiones istas gaudium, & fortitudo voluntatis ad Deum dirigi debeat.

Norum itaque huiusmodi hominibus sit, quod quo magis istis suis inritantur ceremonijs, eo minus eos spei ac fiducie in Deo habere, neque ea, quae in uotis habent, adepturos.

Reperiuntur nonnulli, qui opera actioneque suas, ob suos potius peculiare fines, quam honoris diuini intuitu, aggrediuntur. Licet enim ipsi ac praesupponunt quod si ea res ad diuinum obsequium spectantur sit, fiet, & sin minus non fiet, nihilominus tamen ob proprietatis affectum, quo pleni sunt vanamque delectationem, quam sibi in ea propoluerunt, superflua vota precesque pro illa re obtinenda multiplicent, quae vota si ad aliam maioris momenti sibi que uilioris rem conuerteret, multo profecto melius facerent: cuiusmodi sunt, conscientiam ferio expiare, & de facto in saluationis suae negotium, omnibus alijs petitionibus, quae huc non conferunt postpositis, incumbere. Hocque modo istis maioris momenti impetratis, etiam ea, quae existis alijs rebus impetrasse proderit (imo etiam si ea non postulauerint) multo melius citiusque obtinebunt, quam si uarietas suas vires ad illa impetranda contulissent. Ita enim pollicitus est Dominus per Euangelistam dicens: *Quaerite ergo primum Regnum Dei, & iustitiam eius: & haec omnia adicientur uobis.* Hae quippe petitio est illa, quae gustui & uoluntati eius magis conformis est; ad obtinendas porro petitiones cordis nostri, nullum efficiacius

medium reperitur, quam vim roburque orationis nostrae in illud, quod Deo acceptius est, conferre, tunc enim non id duntaxat, quod postulamus, saluationem uidelicet animae tribuet nobis, sed etiam quidquid nobis expediens, ut illeque esse animaduertent, quamuis illud non petamus; quemadmodum in quodam Psalmo egregie rem hanc significauit Dauid dicens: *Prope est Dominus omnibus inuocantibus eum: omnibus inuocantibus eum in ueritate.* Illi uero eum in ueritate inuocant, qui ea postulant, quae sunt uera & sublimiora, cuiusmodi sunt res ad salutem attinentes: de huiusmodi enim hominibus confestim Psalmista subiungit. *Voluntatem timentium se faciet, & deprecationem eorum exaudiet, & saluos faciet eos; Custodit Dominus omnes diligentes se.* Vnde haec DEI propinquitas, de qua hoc loco loquitur Dauid, nil aliud est, quam DEVM in eo esse ut illos contentos & satisfactos reddat, eaque etiam illis largiatur, quae ne cogitarunt quidem postulare. Ita enim legimus, quod quia Salomon prudenter postularat a Deo id quod illi erat gratum, Sapientiam uidelicet, ad prudenter iusteque suum populum gubernandum: respondit ei DEVS. *Quia hoc magis placuit cordi tuo, & non postulasti diuitias, & substantiam, & gloriam, neque animas eorum, qui te oderunt, sed nec dies uita plurimos: petisti autem sapientiam, & scientiam, ut iudicare possis populum meum, supra quem constitui te regem, sapientia & scientia data sunt tibi: diuitias autem, substantiam, & gloriam dabo tibi, ita ut nullus in Regibus nec ante te, nec post te fuerit similis tui.* Omniaque haec cumulatissime Dominus praestitit, inimicos etiam eius ad pacem reducendo, ita ut tributa illi circumquaque penderent, neque ullo modo pacem perturbarent.

Aa Idem

B.
Iannis
Cruce

Opera
ystica
NVT
124

Ps. 144. 12

2. Par. 1.
10. & 11.

*Gen. 21. 12.
& 13.*

Idem in libro Geneseos factū legimus vbi promittendo Deus Abrahamo legitimi filij sui generationē velut stellas cœli multiplicare ac propagare, quemadmodum ipse postulauerat; dixit illi. *Sed & filium ancilla faciam in gentem magnam, quia semen tuum est.*

Hac itaque ratione voluntatis vires ac delectatio in petitionibus ad Deum dirigi debent: nullo modo ad inuentionibus cæremoniarum, quibus non vitur, quasque minimè sancta Ecclesia Catholica cōprobauit, innitendo, modum & formam sacrum celebrandi, sacerdoti, cui ab Ecclesia modus normaque id faciendi præscripta est, permitiendo, nec nouis vti velint modis, quasi ipsi spiritu S. eiusque Ecclesia sapiētiores sint. Quod si in simplicitate ista orantes, non exaudierit eos Deus, nec exauditurum etiā si innumeris vrantur ad inuentionibus credant. In reliquis etiā cæremonijs, quantum ad orandum aliaque spectat deuotiones, nolint voluntatem alijs cæremonijs ac modis orationis inniti, præter eas, quas Christus docuit, eiusque Ecclesia. Manifestè enim constat, quod discipulis ab eo petentibus vt illos orare doceret, diceret dubio procul omnia, quæ ad rem facere possent, vt preces nostras Pater æternus admitteret, sicut qui optimè exploratam habebat ipsius voluntatem; & tamen septem duntaxat petitiones illas eos docuit, quæ in oratione Dominica reperiuntur, in quibus vniuersæ necessitates nostræ tam spirituales, quam temporales continentur; nec eos plures alios verborum, cæremoniarumque modos docuit. Quin potius alio in loco illis dixit. *Orantes nolite multum loqui, scit enim Pater vester, quid opus sit vobis.* Magna solum cum efficacia & exaggerationibus commendauit, vt in Oratione (Dominica videlicet Pater noster) perfe-

uerarent, dicendo apud S. Lucam. *Oportet semper orare, & nunquam deficere.* Sed nequam varietatem ac multitudinem petitionum docuit nos, sed vt ista crebro cum feruore & attentione iterentur, voluit. Siquidem (vt dico) in ipsis continentur omnia, quæ ad Dei voluntatem ac nostram vtilitatē spectant. Propterea quippe quando ipse Dominus ter sese in hortu contulit ad Patrem, omnibus tribus vicibus iisdem orauit orationis Pater noster verbis, quemadmodum referunt Euangelistæ. *Pater mi si possibile est transeat à me Calix iste; verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu.* Ritus porro ac cæremoniarum quibus orare nos docuit, ad vnum ex duobus reducuntur modis, vel vt oramus in cubiculi nostri abscondito, vbi absque strepitu, & sine arbitris attentioni & puriori corde id facere possumus, iuxta id quod ipsemet dixit. *Tu autem cum oraueris, intra in cubiculum tuum, & clauso ostio ora Patrem tuum in abscondito;* vel certe vt nos ad brandum ad solitaria defertaque loca conferamus, quemadmodum ipse facere solitus erat, idque optimo ac quietissimo noctis tempore. Quare non est cur orationi designemus tempora, aut definiamus dies, nec est cur alijs vtamur modis verborumque aut orationum permutationibus, præter eas, quibus Ecclesia vitur, idque modo ab ea præscripto; omnes enim orationes ad septem Dominicæ Orationis petitiones (vt diximus) reducuntur, nec damno propterea ac improbo, imo potius laudo dies aliquos, quos nonnullæ interdum personæ sibi ad explendas aliquas deuotiones suas proponunt, cuiusmodi sunt nouennæ, & id genus aliæ, sed ad hætionem & fiduciam, quam in suis limitatis modis, ac cæremonijs, cum quibus has deuotiones exequantur, arguo & improbo. quemad-

*Summa-
rationis,
Domini-
ca oratio.*

Luc. 11.

Mat. 6. 7.

modum etiam fecit Iudith, quæ Bethu-
thalienses incolas repræhendit, quia Deo
tempus, in quo misericordiam ipsius spe-
rabant, prehississent & limitassent, dicens.
Et qui estis vos, qui tenetis Dominum? non est
iste sermo qui misericordiam prouocet, sed potius,
qui iram excites, & furorem accendat.

CAPVT XLIV.

De secundo bonorum distinctorum genere,
quibus vanè oblectari potest vo-
luntas.

Secundus distinctorum bonorum fa-
spidorum genus, quo vanè oblectari
potest voluntas ea continet bona, quæ
prouocant seu ad seruendum Domino
inducunt, quæ prouocatiua appellabamus.
Huiusmodi sunt concionatores: de qui-
bus dupliciter loqui possemus: primo
quantum ad ipsosmet concionatores spe-
ctat. Secundo quantum ad eorum audi-
tores. Non enim deest, de quo utroque
admonemus, quomodo videlicet de-
beant utriusque voluntatis suæ gaudium
seu delectationem, in hoc exercitiò ad
Deum dirigere.

In primis concionatorem ut populo
profit, nec in vanitatem & superbiam ob-
vanam oblectationem ac præsumptionem
præcipit, animaduertere oportet,
exercitium illud magis spirituale esse,
quam vocale. Licet enim exterioribus
verbis exerceatur, vim tamen & effica-
ciam suam non nisi ab interiori spiritu
fortitur. Vnde etiam si sublimissima in se
sit doctrina, quam in concione propo-
nit, absolutissimaque Rhetorica, & sub-
limi utatur stilo, non plus tamen utilitatis
in se ordinat, ac fert, quam in se habue-
rit spiritus. Quamuis enim verum sit Di-

uinum verbum ex se efficax esse, secun-
dum illud Davidis dicentis. *Ecce dabit voci
sue vocem virtutis*: sed etiam, & ignis vir-
tute vrendi pollet, nectamen, cum in sub-
iecto dispositio necessaria non reperitur,
comburit. Ad hoc autem ut doctrina
vim suam exerat, imprimaturque dux re-
quiruntur dispositiones. Vna se habet
ex parte doctrinam proponentis; alia ve-
rò ex parte audientis; ut plurimum enim
prædicationis utilitas, dispositionem
doctrinam proponentis, sequitur. Pro-
pterea vulgo dicitur, qualis fuerit Ma-
gister, talem etiam futurum discipulum.

Vnde quando in actis Apostolorum illi
septem Scenæ Principis sacerdotum Iu-
daicorum filij, dæmones eadem forma,
qua sanctus Paulus vsus fuerat, adiurare
voluerunt, in furiam versus contra eos
dæmon dixit. *IESVM noui & Paulum scio;*
vos autem qui estis? Et insiliens in eos homo, in
quo erat dæmonium pestimum, inualuit con-
tra eos ita, ut nudis & vulnerati effugerent.
Quod propter nullam aliam euenit cau-
sam, nisi quia ipsi dispositione neces-
saria carebant, non autem quod nol-
let CHRISTVS in suo nomine dæ-
monia eijs. Nam cum vice quadam in-
uenissent Apostoli quendam, qui non
erat Domini discipulus, in nomine
CHRISTI dæmonia eijscentem, pro-
hibuerunt eum, Dominus autem eos
reprehendit, dicens: *Nolite prohibere eum,*
nemo est enim, qui faciat virtutem in nomi-
ne meo, & pestit cito male loqui de me. In-
digne tamen fert & irascitur eis, qui
cum legem DEI doceant, minime il-
lam seruant, & cum bonum spiritum an-
nunciant, ipsi carent illo. Propterea
enim per sanctum Paulum dicit. *Qui*
ergo alium doces, te ipsum non doces. Per Da-
uid quoque Spiritus sanctus ait. *Pecatori*

Aa 2 autem

B.
Iannis
Cruce

Opera
ystica
NVI
124

Quid ro-
quiratur
ut Divini
verbi præ-
dicatio sit
efficax.

Act. 19.
n. 15.

Marc. 9.
n. 39.

Qui ad Rom. 2.
n. 21.